

El feixisme declarat...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...d'utilitat pública

Any VI - Núm. 241

Barcelona, 17 de juny de 1936

Preu: 20 cèntims

La vaga cega de les Arts gràfiques

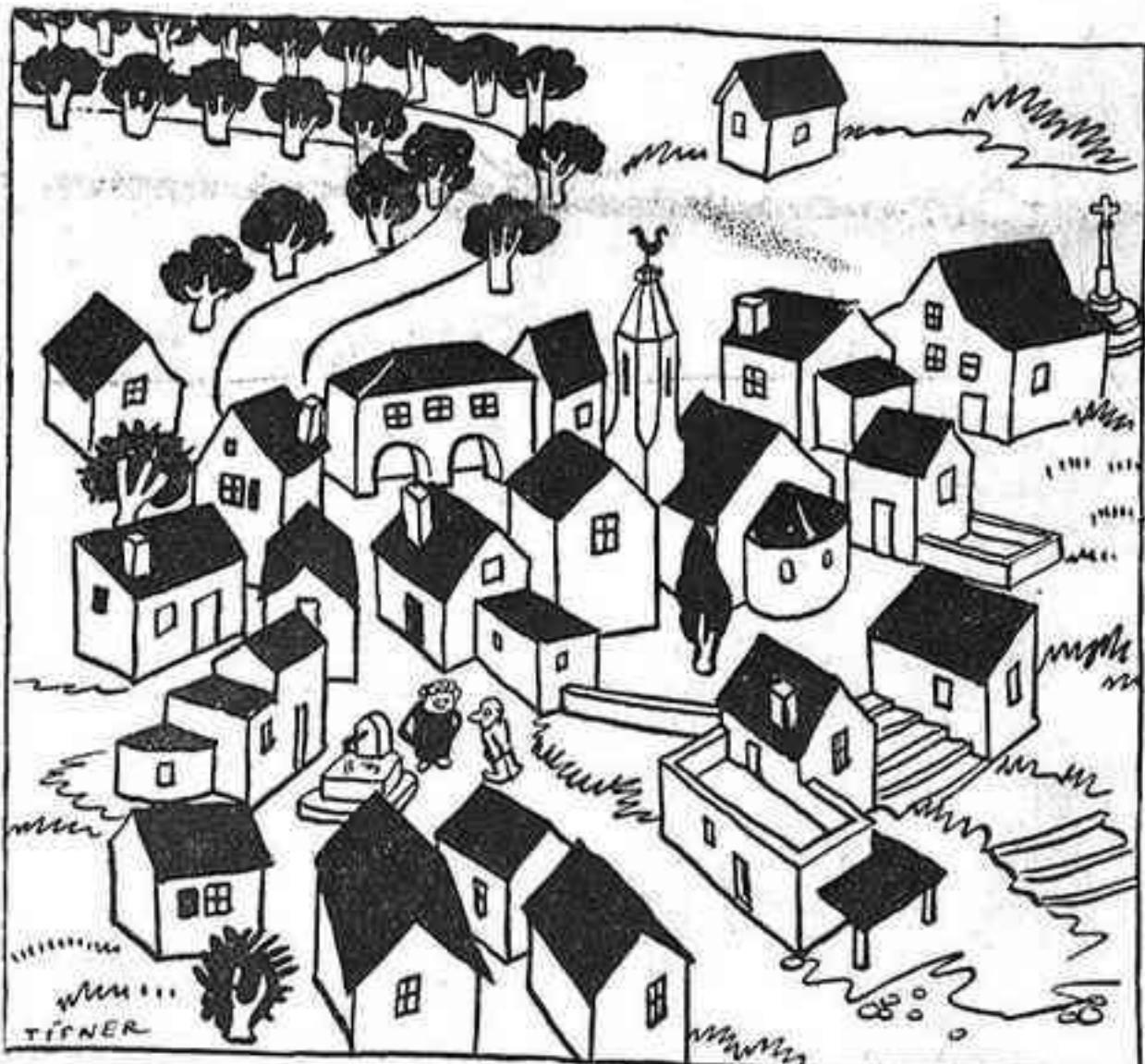
Quan ens trobarem recollint els materials per aquest número, alimentant i vigilant les màquines obridores de l'imponent feix de correspondència i donant ordres al senyor Fronjosa perquè activés les seves interrupcions al Parlament i al senyor Hilari Salvadó perquè cultivés la seva enciclopèdica ignorància a l'Ajuntament, heus ací que ens anuncien que en el torn de vagues grasses d'aquests dies, hi ha la d'Arts Gràfiques, i ja ens tenim fent gestions, reunions, comitès, delegacions, bases i contrabases i demanant unes gotes de lauden per l'amor de Déu.

Mentrestant, però, no descuidàvem pas la confecció del número, ja que es tractava de veure qui sortiria primer, si EL BE NEGRE o l'ordre de vaga.

El senyor Barrera ens havia donat les millors impressions, la patronal del ram, les millors protestes, els comitès i subcomitès hi venien tots bé, però ai! com ja digué el nostre Maragall, la vaga és cega i

Topant de cap en una i altra roca, avançant d'esma camí del ram de l'aigua,

la vaga de les Arts Gràfiques anava avançant. Ja ens diuen que és a Sants, Pugem al terrat i en sentim la remor, naturalment, vagarosa. Baixem i activem el número. Linotipistes, compaginadors són aiats. El fidel gos de ramat, el Tom, atia EL BE pel bon camí. Però la vaga s'acosta. Ja la te- (Passa a la 4.ª pág.)

—I perquè els vol, els plens poders, el Govern? —Perquè ja en té els poders plens!

Rússia soia l'amenaça de l'or espanyol

Les "Izvestia" parlen clar i rus

En la més completa ignorància del rus en què ens trobem a causa de no parlar el rus, dels diversos partits comunistes existents i després de comprovar que cada un dels comunistes consultats el traduïa segons el seu rus propi, ens veiem obligats a publicar en la seva llengua original i vernacla un retall de les "Izvestia" de Moscou que un amable lector ens tramet i que, segons sembla, parla d'Espanya. El fet que tot sovint ens veiem també obligats a publicar textos en castellà, ens farà perdonar per part dels nostres lectors aquesta manca del do de llengües i de sentit, si no comú, comunista.

Diu així el retall que posem a la consideració dels nostres lectors:

"Tovarich Stalin: Nosaltres també diemsky! Hanova produïtva a totoff ei païsev un estuporoff, una emocióneva senseff precedentsky la noticiova publicadeva per la premsava de Madrid ke les autoritasky sovietsovskas enkarava tolgrenoff ke travessevsky la frontera, ke anunciavoff cinikamentoff ke el Governoff d'Espanyavaska es proposava establirevsky oficialmentoff — el ke

se'n diuff oficialmentoff —una embaixadeva a Moskvá.

Una mostrea semblansky d'hostilitatoff enversell el regimoff, nonoff s'haviavf vistef encaraoff per parteff de cap potenciavf estrangeraff, i siff el tovarich Stalin no hi posavf remeieff, aviatsky veurevsky caureff en el no-resky — Torsky ho dirasky — un ordref i una pausky que han kostatsky tantsky anysevsky de konsolidarevsky.

El Governoff de Madrid s'ha tretsky finalmentsky la karetava i mostravsky amb una audaciava inconcebiblevsky les sevestras veritableskvas intencionevsky, kreivsky que l'orosky espanyolevsky, distribuitoff amb una profusiovska ke esgarrafaska hauraski fetky la sevaska obraska de korrupciiovsky. Anysky i anysky hem kallatsky, peroff es horaff ke parlemsky i parlarevsky klarky i katalansky.

En els kabarevsky de Moskvá homsky ja no hi sentky mes ke el cantevsky jondoff i "Mariavf de la Off" ke la manollavf Margarikavskaiav Nelken portavf de kontrabandoff. Kalavf ke la Guepeu vigilieff i descobreixkioff els centref clandestinoff d'akestavf propagandavskava anarkistava de panderetava ke infestavf el païsoff! Ja no es beneff vodka. El konsumoff disminueixky a simplis-ky vistaia i les importacionskvas klandestinevsky de manzanillaska i kaffe kon mediaskva de abajoff akaparevsky el merkatoff.

I per si aixoff no fosky prouff, Bela Kun ke haviavf anat a Espanyavska a komprarsky el governavsky amb l'orsky rusky ha tornasky venutsky a l'orsky espanyolsky i el ke es pitjorsky amb sabatesky de mitjavsky kanyavsky i sombrevovskiy kordobevsky... Homoff l'ha vistef kompransky la "Soli" en un kioskoff!

I a les nitsky, pels karrersky foskioff se sentevsky els senyalsky dels konspiradoroff tokansky les kastanyolevsky...

Ah... vsky! Peroff nosaltroff ho direvsky totoff! L'anarkis-merky de panderetavf ha invaditsky els lloksky de komandamentsky! Homsky ha sentitevsky

El descobriment dels uniformes de la Guàrdia Civil falsa

fa descobrir la trama de tot un complot de falsedats

La notícia del descobriment dels coneguts cent uniformes veritables de la Guàrdia civil destinats a vestir cent guàrdies civils falsos, ha posat de manife. l'existència d'un complot que, de poder ésser portat endavant, es calcula que hauria estat de conseqüències incalculables.

En efecte; al cap de poques hores d'ésser descoberts els uniformes a Madrid, la policia de Barcelona rebia un avís misteriós i telefònic sobre unes caixes sospitoses existents en els magatzems d'una coneguda agència de transports. I, en efecte, practicat un minucios

registre, foren descobertes unes caixes plenes, l'una, de sotanes, una altra de barrets de teula i una altra de solidens. I ja la policia es disposava a fer l'atestat, quan un agent, dintre d'un gran bagul que portava un rètol que deia: "alijo de armas", hi trobà cent uniformes complets de bisbe.

La troballa causà una sensació enorme i ha donat una pista per a nous descobriments. En efecte; a conseqüència de certs indicis s'ha descobert que el palau del bisbe — del bisbe autèntic, s'entén —, no era el palau autèntic del bisbe. Aleshores, practicat un minucios registre per la policia, hom ha trobat en un guardarrobes dissimulat en un guardarrobes simulat, cent uniformes complets d'incendiari d'esglésies — naturalment, de falsos incendiari.

Es té la impressió que hom es troba davant un bon servei de la policia.

EL QUE DIU EL SENYOR CASELLES

Havent tingut notícia de tots aquests rumors i tement que no es tractés de falsos rumors, hem anat a veure el Comissari general d'Ordre Públic, senyor Caselles, el qual ens digué:

—No; els rumors és l'únic que no és fals, en aquest afer. En efecte; s'han descobert cent vestits complets de falsos capellans i cent falsos uniformes de bisbe; a més, és fals que no sigui fals el palau episcopal, i igualment fals que sigui falsa la troballa dels cent uniformes complets d'incendiari d'esglésies.

Però encara no sabem que al Seminari Conciliar s'hi han descobert cent falsos seminaristes i que han estat recollits cent falsos capellans.

Hi ha també cent falsos obrers en els comitès de vaga, però aquests no els hem descobert.

—I tot això, a què obeeix?

—El més segur és que obeeixi a un complot. La cosa és fàcil de comprendre. Amb els cent falsos capellans hom provocaria els cent falsos incendiari a cometre falsos incendis d'esglésies.

—Ja, de falses esglésies.

—Però, els cent falsos seminaristes?

—Són els estudiants de falsos capellans.

—I els cent falsos capellans?

—Són per a estimular la falsa caritat del públic.

—I els han agafat tots?

—A tots, com sempre; només ha de recordar com vàrem agafar tot seguit tots els falsos assassins dels germans Badia.

—Però crec que ara també agafen els veritables, no?

—Es clar, bé havíem de fer alguna cosa més, després de posar en llibertat el jutge.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

—Més clar, en xinès.

LA PATUM DE BERGA —Encara que ho sembli, no sóc jo sol a tocar el bombo!

La Volta vaguista a Catalunya

Guanyarà la prova el corredor Barrera?

Una de les proves esportives de més prestigi a la nostra terra és, sense cap mena de dubte, la volta ciclista a Catalunya. En disset vegades que s'ha fet, no es pot encara considerar completament volcada, i és per això que aquest any s'hi dona una volta més. Els nostres lectors comprendran tot seguit, doncs, la importància de la gesta i l'interès que la premsa solventa hi ha de dedicar, i és per això que EL BE NEGRE, conscient dels seus deures i complidor dels seus compromisos, no podia deixar d'enviar un enviat especial a seguir-la.

No hem pas de remarcar el sacrifici que això representa per a nosaltres; el fem, no obstant, joiosos, pensant que la venda extraordinària que ens ha de proporcionar, ens permetrà pagar al sastre part de la roba d'estiu de l'any passat. Cal que tots ens esforcem a resoldre la crisi econòmica mundial.

LA SORTIDA

Dissabte passat el dia s'aixecà esplèndid i, encara que a la tarda amenaçava pluja, el valent públic omplí el Parc de la Ciutadella, per veure la sortida dels gegants de la ruta.

A les tres en punt, prevís els preparatius de costum i donat el senyal, sortiren els gegants. Ben aviat es va veure que el corredor Barrera anava al davant de tots, ja que ningú no li anava al darrera, i en pocs moments, acompanyat d'una gran ovació, desaparegué enmig d'un nivell de pols.

Fou aleshores que, decidits al màxim sacrifici, agafàrem un taxi i diguérem al conductor que seguís el corredor que anava al davant. Darrera nostre, cotxes i cotxes, motos, camions, tramvies, etc., etc., empengueren la marxa. La temperatura era bona, vent fresquet de l'O. N. O., cel cobert. El corredor Barrera es dirigeix cap a Granollers a bona marxa. En passar pel Clot i Sant Andreu comencen les dificultats.

Els corredors de la C. N. T. (Ciclista No Treballis), i de la U. G. T. (Unió de Galifardeus del Tricicle) li barren el pas. Barrera, però, els deixa un laude metalúrgic i fa una escapada; els altres no fan cas del laude i l'empatien

amb més fúria; ell, aleshores, els deixa anar un altre laude i en un viratge els deixa. Passa de llarg a les envistes d'una vaga de la Marina Mercant i s'endinsa Montseny amunt, on el tornen a empaitar i el deixen bon tros enrera. A Aiguafreda demana una gasosa, és clar, freda, i no li volen servir. A Centelles no pot menjar calent, però ell, endavant. Passa per Vic i no troba qui li vulgui vendre ni llonganissa ni pa de pessic. La gastro-

nomia va malament, però el nostre corredor, rumia que rumiaràs, i de sobte, deixa anar d'un a un 400 articles de laude, i passa cap a Manlleu, on arriba primer. Els seus ajudants Canyades, Cardús, Guardiola, Tauler i Fontanilles, li donen massatge, el renten i l'afaiten. Ell, però, no s'adorm. Sembla que pateix d'insomni.

Ha acabat la primera etapa, però els seus rivals es preparen per a la segona.

Enviat especial.

LA SEGONA ETAPA

Hem sortit de Manlleu amb pluja de bases. El taxi, salla. Barrera s'avança de sobte i fuig. Però s'entrebancha amb un munt d'escombriaries. Les aparta d'un cop de peu i continua. Els altres, però, el passen i el camí s'omple sobtadament de tota mena d'immundicia. Ja no són solament les escombriaries de les cases del camí, sinó les que no recull la neteja pública. El gegant de la ruta ha de pujar a peu quasi totes les Guilleries. Els seus adversaris, de lluny, li criden: Si poguessis, guilleries, no! Dones, prova-ho! I fugen. A la fi, però, venç l'obstacle, però el sol pica i, quan en passar per Girona es vol comprar un capell sota les voltes, es troba que l'han guanyat per mà i els capellans han plegat. Haurà de seguir segurament tota la cursa sense res al cap, si no són preocupacions.

Reposem a Girona; hem acabat la segona etapa enmig de gran entusiasme dels altres. La cervesa és fresca.

Enviat especial.

LA TERCERA

La tercera etapa és magnífica; és la Costa Brava; no podem pujar al carril de Girona a Palamós perquè està parat, però això és un avantatge. El nostre corredor favorit corre ací com un llamp; diu que a la tercera va la venguda i arribem vencedors a Figueres. Però... el xòfer del taxi vol cobrar un avenç.

Enviat especial.

LA QUARTA

La quarta, o la quatrèna, com diuen el wagnerians, és la més llarga. De Figueres a Mnnresa no deixen de presentar-se noves dificultats, però Barrera tira endavant i s'ho menja tot. Però... m'he declarat en vaga de taximetres plegats.

Enviat especial.

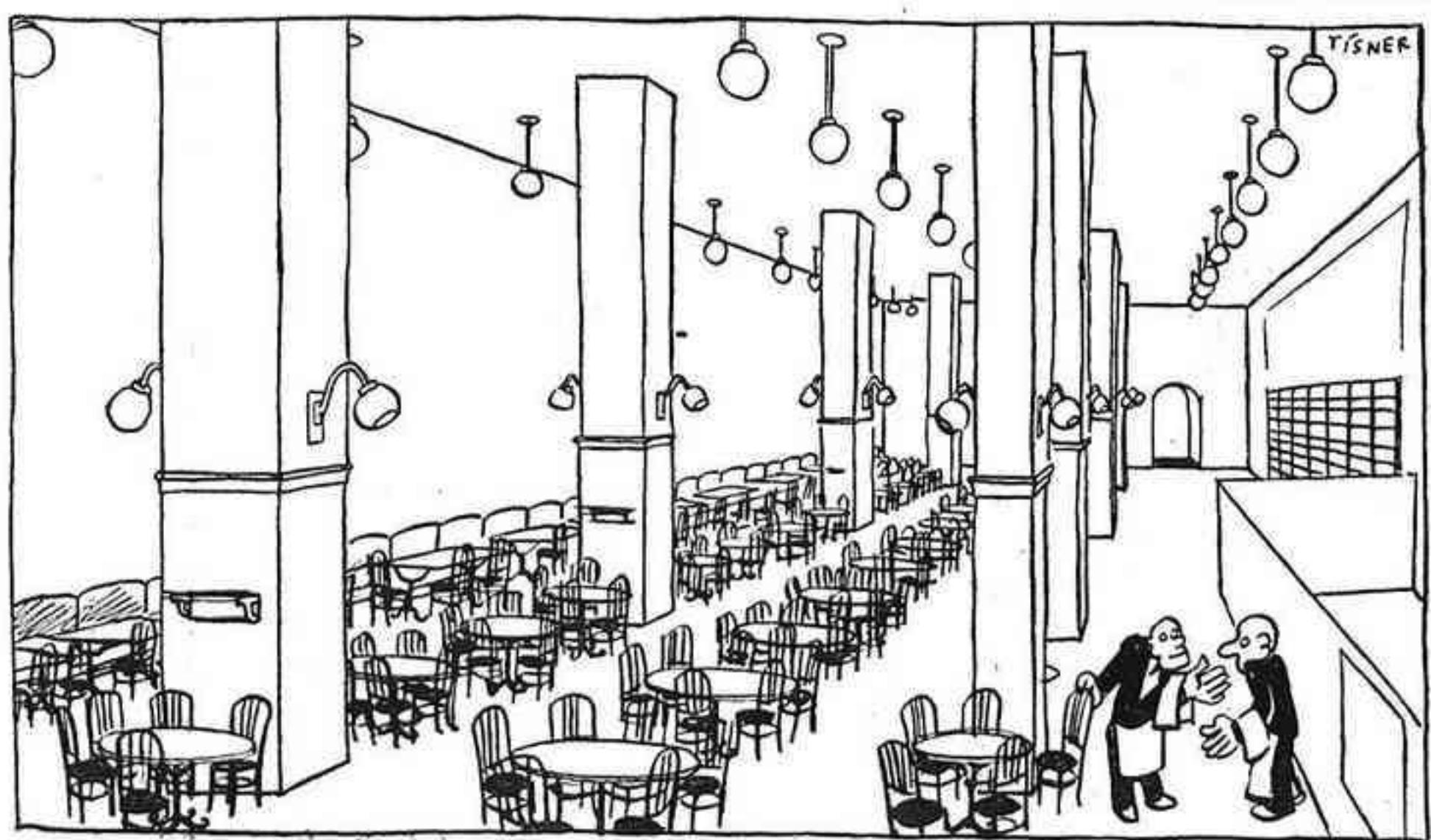
LA CINQUENA

En entrar en terres lleidatanes, vénen les trompades. Barrera puja el coll de la Vaga-de-la-Construcció - Fins - que - Sigui - Result - l'Atur - Forçós, empaitat d'aprop. Ell prou vol escapar-se, però tot és inútil; aquest coll és un coll fort i de durada. El pas per Artesa de Segre és igualment penós, així com el del Canal de Girnova. El gegant de la ruta sembla que

PROJECTE D'ITINERARI PER A LA VOLTA A CATALUNYA, 1937.

Tot just començada la Volta a Catalunya d'enguany, ja s'ha vist que l'èxit superava totes les esperances. Com sia que això ha succeït cada any i que tal com s'ha vingut fent fins ara ja no seria possible allargar-la gaire més, ens hem permès d'estudiar un avantprojecte d'itinerari que sotmetem a l'Unió Esportiva de Sants. Si la Generalitat s'empren pel seu compte la construcció d'aquest itinerari en zig-zag, s'aconseguirà resoldre ensens el problema de l'atur jor-jós i fer de la Volta a Catalunya la Volta més gran del món. (Es un projecte BE NEGRE).

—I si en donéssim nosaltres, de propina?

en aquesta etapa es multipliqui, més ben dit, que el multipliquin i li vulguin fer fer els gegants.

Enviat especial.

LA SISENA I LA SETENA

El gegant corre per terres tarraconines. Hom ofereix una prima vaga de la Campsa. Dormim a Valls, després de guanyar la prima. Ens llevem i apa, amunt: el nostre gegant va fent els seus, empaïtat d'aprop per negres perspectives.

Enviat especial.

LA VUITENA

Aquesta etapa l'hem feta contra el rellotge i contra Barrera. Fa una calor horrible i no hi ha gel. No obstant, el corredor favorit de la volta, també venç aquesta prova. Jo l'he feta contra el xòfer.

Enviat especial.

LA NOVENA

La darrera etapa es presenta incerta i perillosa; el coll de les Arts Gràfiques no és res comparat amb el trencacolls de la Dependència Mercantil, que hauria d'ésser el final de la Volta. Els competidors del corredor Barrera, però, no volen que sigui dit i, un cop aquest hagi fet la Volta a Catalunya, volen voltar-lo a ell. Barrera, però, ens asseguren, es proposa, en un viratge ràpid, trencar el coll del perillós trencacolls, passant per la dreuera. No cal dir com, en aquest cas, se'l podria considerar com el vencedor absolut de la Volta i els voltats serien els que li disputen el trofeu. He atracat el xòfer i li he pres tot el que marcava el taxímetre.

Enviat especial.

S. M. el Comunisme

Amb aquest mateix títol, "La Rambla" del dia 8, publicava en la secció "De dilluns a dilluns", una nota de Maria Rosa Arquimbau que feia així:

"Ahorra publica una crònica del seu corresponçal a Brussel·les, el subtítol de la qual ens ha fet molta gràcia: La más curiosa de las crisis. Un jefe del Estado que consulta a sus enemigos. Por primera vez en la Historia un comunista es recibido en audiencia por un rey. No hi ha dubte que es tracta d'un rei bastant llest o d'uns comunistes bastant simples.

El més bonic del cas, però, és que al costat mateix d'aquell pensament sublim, el diari del milionari senyor Sunyol publicava un article amb titulars a cinc columnes, cinc, fent grans elogis del país dels soviets, i de les grans festes que s'hi celebren i d'etc., etc.

Es el que diria la pròpia Maria Rosa Arquimbau: No hi ha dubte que es tracta d'un milionari bastant llest o d'uns comunistes bastant simples.

I s'equivocaria, perquè ens fa l'efecte que és el mateix, però al revés!

BADRINAS - Mobles

Diagonal, 460 - Telèfon 73963

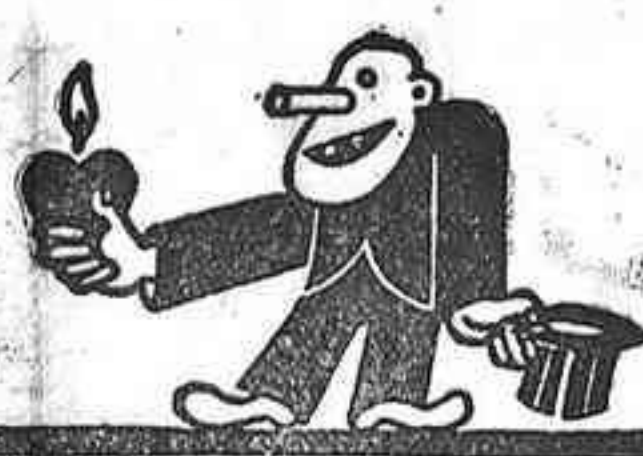
ESCOLTEU AVUI EL MATEIX QUE DEMA

- A les 8. Anuncis.
A les 9. Anuncis.
A les 10. Anuncis.
A les 11. Anuncis.
A les 12. Anuncis.
A les 13. Anuncis.
A les 14. Anuncis.
A les 15. Concert de música espanyola. Començarà amb "La Internacional", pel cor de la U. H. P.; seguirà amb "Espanya, 1936", potpourri sindical-socialista i els "Rigodons d'Àfrica", versió superada amb acompanyament de bombes de mà, i acabarà amb "El Dictador", de qualsevol autor, el nom del qual s'ignora però es veu venir.

BLENORRAGIA (PURGACIONES) Un dels més poderosos productes guardiors del món és el BLENOSIL (Cápsules) gran antisèptic i balsàmic de les VIES URINARIES. Amb un sol flascó podeu guarir-vos sense lavages ni injeccions. Producte patentat i registrat. Garantia absoluta. Venda en Centres d'específics i farmàcies.

amb el cor a la mà

-Faci memòria; no se'n recorda?
-Si; si em balla pel cap!

MÀRXISME ANDALUS

En el gran escàndol del míting d'Ecija, els que més en feien eren les Juventudes Unificades de Triana, que anaven amb camises vermelles i blaves i aquelles corretges en bandolera, que fan tan bonic. Però després d'haver armat el gran escàndol, ells mateixos es varen esvarar, es cregueren que el soroll que feien elles qui el feia era la guàrdia civil, i fugiren cames ajudeu-me, traient-se la camisa i les corretges pels passadissos de la plaça de braus. Els valents trianeros varen sortir-ne descomiatats i a la plaça va quedar-hi un munt imponent de roba.

A Sevilla el marxisme pren un altre caire. Hi ha barris sencers que a les cases hi ha un rètol que diu: "Aquí no se paga al casero", o bé: "No pagamos alquiler." En una d'elles, però, hi ha el millor de tots: "Viva la juega de inquilinos!" (Juega vol dir huelga!)

LARI, L'AUSTER

En el darrer ple municipal es presentà un dictamen pel qual s'adaptaven a la plantilla tots els temporers i interins que fes tres anys que ho fossin, i que era acceptat per majoria i minories. Un dels oponents del dictamen deia, també, que els qui no fes tres anys que haguessin entrat, quan els fes també s'adaptarien.

Això s'havia fet per tal de liquidar la situació d'interinitat de tants funcionaris i, acabant amb la plaga dels temporers, no admetre'n més.

Però el Conseller Regidor de Governació, l'Hilari Salvadó, que és un campió de plongeon a la galleda, en defensar el dictamen, vingà dir: "I servirà pels temporers d'ara i pels que vagin entant." D'aquesta feta, sembla que li donaran el departament de Cementiris, en el qual els morts no comprometen.

UN ALTRE OS

Un altre os del Front Popular és, no hi ha cap dubte i té ben guanyat el títol, el senyor Fronjosà, graciós socialista del Parlament de Catalunya.

El dia de Corpus, commemoració del Corpus de Sang, volia fer una pregunta al Conseller de Justícia senyor Comes, que no es trobava a la Cambra, i se n'estranyà dient que devia celebrar la festa religiosa.

-No és la festa religiosa - li contestà el President-, sinó que representa el Govern en l'homenatge a Pau Claris.

-Ah! - digué -, no sabia que hi hagués aquest Pau.

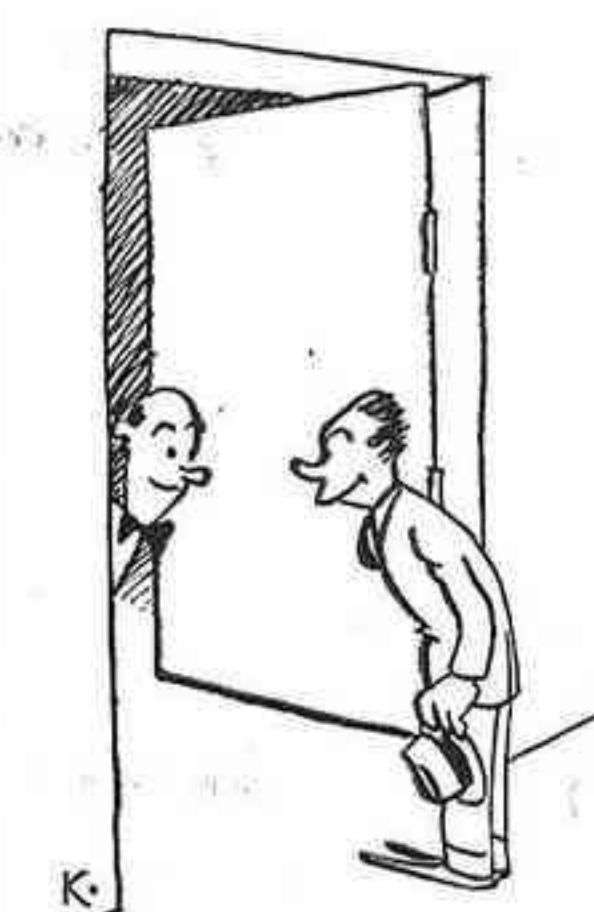
Els diputats del Parlament Català, des d'aquest dia, fan córrer que la U. S. C. que es posa el senyor Fronjosà al costat del nom significa "un socialista cretí".

Don Jovino, don Jovino, si que esteu ben apanyat; per no creure els qui us volien ja veieu què us ha passat: Els patriotes se la campen, l'incendiari engarjolat, i vós, pobre don Jovino cosa al cul i jubilat. Don Jovino, don Jovino, si que us han ben arreglat.

Fou un temps -qui sap on para- que volieu que el país es tornés una gran olla convertida en paradís de barjaules, d'incendiàries, de ganduls, de pistolors, d'assassins, de gent de vici, d'immorals... i "dèl demés." Vós, curós per les essències del benésser i la moral, evitàveu el contagi, tan possible amb tant de mal, separant la gent honesta de l'orgia del carrer i tancant-la als calabossos o al presidí. I fèieu bé. Les presons eren petites -gent de bé n'hi ha Déu n'hi do- i enviàveu a l'exili el sobrer de la presó. Mentrestant, de nit i dia pels carrers de la ciutat la festassa no cessava i fa poc que s'ha acabat. Els qui us ciren les sabates feien focs artificials encenent trams i autobusos en fogueres colossals. Si atracaven un bon home, un de més a la presó: l'atracat. I doncs, què us creïeu? Al carrer, l'atracador. Vós sabieu el que us fèieu, i així ho dèieu satisfet: -No temeu pas que l'atraquin aquí dintre, tancadet.- Teories com les vostres, bé mereixen millor sort. De prevaldre aquella idea el pillatge fóra mort. Vós ho dèieu, jo ho aprovo: -No voleu atracaments? Doncs tanqueu a la garjola els qui en tinguin de lluentos. ¿Què faran els qui ara atraquen quan no tinguin qui atracar, perquè els únics que la campin siguin ells, i el ciutadà que té un duro a la butxaca i un prestigi d'home honrat sigui dintre la garjola, no pas pres, sinó "guardat"? Ves que tal! La teoria bé en valia de diners; prò està vist que la justícia no és per vós, sinó pels més.

Ara us duen en els braços i us enterren. Malaurat! Hi ha qui us canta les absoltes, hi ha qui plora desolat. Us traginen quatre pintes que sostenen el taüt tot cobert amb la bandera roja i negra i un embut. Un embut! Heus ací el símbol de la llei que vau crear. Ell presidirà la tomba. L'epitafi resarà: "Aquí yace don Jovino. Convertia el agua en vino con suma facilidad. Los pistoleros le amaron, los asesinos le honraron. Ahí queda su dignidad."

-Això de Màlaga ja sembla la guerra civil.
-Voldrà dir la guerra incivil!

AGENCIA TARTARIN

Avui dimecres, al Palau de la Música Catalana, el president del Centre Excursionista de Catalunya i regidor de la Lliga, senyor Josep M. Blanc, explicarà les seves caceres per l'Àfrica Oriental anglesa. Les caceres per aquesta Àfrica, explicarà, no són res d'heroic. Hom va al terreny de caça en automòbil, però abans ha de firmar un compromís de no matar més que un nombre determinat d'exemplars de cada fera; si en mata més, se la carrega, perquè a caçar l'acompanya un delegat del Govern.

Quan arribeu a l'indret, explicarà, baixeu del cotxe i us treuen uns sillons de vimet, una tauleta i els negres us porten el té amb aigua filtrada. I després us porten el lleó perquè el mateu. Us diuen tireu, vosaltres tireu, i ja està.

Ell, explicarà, havia de matar un sol brúfol, però n'hi havia dos i, mort el mascle, la femella l'envestí. Què fer? Fugir, no podia ésser. Fins que el comissari anglès li digué: Apa, tireu.

-Ah, puc tirar?
-Si, si; tireu.

I va tirar, i la va matar.

Però va haver de pagar una multa, encara que li varen fer rebaixar per legítima defensa.

Hom li va preguntar -I si no us hagués deixat tirar?

-Ja estava preparat: quan el brúfol hagués arribat, li hauria fet un quite.

Com es pot veure, la cacera del conill és més perillosa. Però no se'n poden fer llibres ni conferències.

TODOS LOS NEGROS TOMAMOS CAFE

Se'ns ha comunicat que en Sala, rei dels cafeters, havia estat el més ferm defensor de la baixa i no de la puja de les consumacions. Si és així, ho celebrem. Nosaltra, de tant en tant, també prenem café.

SI HO SABRA ELL!

El pluviomètric Adrià Gual troba l'autor de "Les ales del temps".

-Hola, Artís! Què, vau arribar al dinar de la Vila i en Daví?

-No, no vaig poder; vaig enviar-hi targeta.

-Doncs, jo -fa en Gual-, ni targeta; cada dia em toco més mal educat.

Quan ell ho diu!

QUE BONIC ES, VIATJAR!

El director a Europa de la important empresa Rockefeller va venir uns quants dies a Barcelona en un viatge de negocis, després de passar per Madrid.

El bon home, sense fer cas de les informacions dels diaris fran-

MERCAT D'OCCASIONS. Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes. TOT D'OCCASIO. Corts, 414 - Tel. 30422

cosos sobre la situació a Espanya i del que directament li comunicaven des d'ací, va decidir venir. En entrar a Espanya per Irún, es va trobar amb una vaga local de mossos d'estació, que l'obligà a baixar tots els seus bagatges i traslladar-los a l'hotel.

Un cop a Madrid es dirigí al Palace, on de cap manera no li fou possible d'entrar-hi, puix que en aquells moments hi havia plantejada una vaga en els hotels. Sortosament va trobar un lloc en una dispensa d'una categoria bastant inferior, però amb tot no tingué altre remei que fer-se el llit cada dia. En les seves visites es veié obligat a pujar a les oficines i despatxos a peu, per estar plantejada una vaga d'empleats d'ascensors.

A Barcelona es va trobar amb diverses vagues. El dia de marxar, els obrers de M. S. A. van fer una petita vaga que motivà que la sortida de l'express de França no es pogués assegurar fins que aquest hagué marxat.

Sembla que després de totes aquestes coincidències l'esmentat senyor ha anat una temporada a França. Suposem que també haurà quedat servit.

Don Eufemio torna a funcionar

Eufemio Rodríguez, el famós Eufemio Rodríguez, àlies Ribera i Rovira, torna a fer allò que ell en diu periodisme. Ara s'ha fet amb un diariet, "El Eco", pel sol fet d'un canvi en el registre de la propietat, sense que l'amo ho sàbés, i ja el tenim dedicat a l'alta finança.

Perquè "El Eco" és un diariet financeret d'aquells que aconsellen, defensen o ataquen valors segons com van les coses.

"El Eco" fins publica números extraordinaris, i en el darrer hi insereix una mena de cupó que és tot un poema.

Diu així: BOLETIN A DEVOLVER A "EL ECO" de la Economía y las Finanzas

Suplemento Bursátil Servicio de la Cartera Unica Consejo de Ciento, núm. 288 BARCELONA

Nombre y apellido Dirección He aquí la lista de mis valores ¿Qué tengo que hacer? Firma

Això deu ésser per anar sabent els valors que la gent té a casa seva, anar a la segura i poder fer la "cartera única" que és, és clar, la pròpia.

LA BORSA LA VIDA

- V. A. G. A., S. A. (país) 973'10
V. A. G. A., S. A. (Paris) 9975
Ajuntament de Solsona . 25 %
Phu Ya Sing Ping Pong 0'30
Edicions Niceto 45'20
Estatut's (Galicia) 125'10
V. A. G. A., S. A. (país) salva les oscil·lacions del mercat amb fermesa digna de millor causa.

La filial de París, en canvi, ha aconseguit la desinflació i ha tornat a cotitzacions de normalitat ciutadana.

Valors xinesos a qualsevol preu. Ajuntament de Solsona tanca amb una pèrdua d'un 25 per 100 del pressupost total. El pitjor del cas és que aquest percentatge tan crescut s'ha esmerçat en fàries, xellis i tiberis.

L'emissió d'Estatut's de Galícia es presenta bé i amb molta demanadissa. Com que allí no hi ha tècnics de la Lliga, sembla que tot anirà bé. Més val així.

VISITEU L'EXPOSICIO DE PRIMAVERA SALÓ DE LA PINTURA SA LÓ DE L'ESCULTURA DE BARCELONA DIBUIX-GRAVAT MONTJUIC SALO DE L'ART MODERN (Palau de la Metal·lúrgia) Avinguda Pi i Margall - Parc de Montjuïc Oberia fins al 12 de juliol, des de les 10 del matí a les 7 de la tarda Entrada: Una pesseta

El Be a les fosques

LES ESTRENES

Els germans Marx han tornat. I han tornat, al Femina, amb el seu film "Una nit a l'Opera". Els germans Marx, tal com el seu nom indica, són germans i, tal com no indica, són tres. Ara que tenen talent com els fossin mitja dotzena. Nosaltres mai no els havíem trobat tan divertits, inspirats i enginyosos. Se'ns dirà que el seu film no és res més que una torrentada de "gags", una mena de focs artificials que s'encenen, esclaten i moren... imatges una mica antiquades però certes. Nosaltres, però, seguim creient que aquests germans Marx són els únics que ens poden fer declarar marxistes.

Cas particular: aquests còmics excel·lents fan riure... i parlen molt! Això, sens dubte, molestarà més als pocs crítics que encara no s'han aconsolat de la defunció del cinema mut. El que, però, molestarà a tothom, és que aquest film és projectat "doblat" en espanyol. El dia de l'estrena, amb aquest motiu hi va haver una bronca que ens va reconfortar.

PUBLICINEMA
Passeig de Gràcia, 57
Telèfon número 7 8 8 8
Sessió continua 3 tardes a 1 matinalada
Solent 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

Al Coliseum, la setmana passada, van estrenar "A les vuit en punt". Es tracta d'un film molt cantat, del qual és protagonista George Raft. Les característiques d'aquest film són semblants a les dels altres que cada any en arribar l'estiu la Paramount ens ofereix. Pels que van a estiujar a fora, són una delícia...

1.000.000 DE RIALLES
garantides per
METRO GOLDWYN MAYER
El fi humor americà vertit a la xistosa gràcia espanyola

HERMANOS MARX
NOCHE EN LA OPERA
Kitty Carlisle - Allan Jones

Sense reestrena aquesta temporada
SI NO RIEU NO PAGUEU!!

FEMINA

A l'Àstoria varem tenir el gust de veure i sentir "La veu d'ultratomba", que va agradar-nos força. A bona part del públic, en canvi, ens va fer l'efecte que els devia agradar més "La Veu de Catalunya".

El públic de l'Àstoria, pel que sembla, és poc amic de la fantasia. En el cas de "La veu d'ultratomba", però, es va deixar cegar pel seu culte exagerat a l'"això no pot ésser". I diem que es va deixar cegar, perquè si haguessim mirat una mica, hauria vist que aquest film, ultra (i no tomba) estar molt ben fet i millor interpretat, no té ni un sol moment d'"això no pot ésser". Aquella divertida ànima en pena (en Lionel Barrimore) que torna a casa seva, no influeix materialment en res del que passa allí durant la seva presència en esperit.

Aquell nen, amb una febre que l'arboria, delira, i tot delirant, en sentir la musiqueta del circ, veu i parla al seu oncle com en un somni.

El públic, però, es veu que ell no volia somniar i, en arribar aquí, va voler demostrar que tocava de peus a terra. I com que de tocar de peus a terra a "patejar" hi va menys d'un pas...
Alabat sia Déu!

Abans, tot aquest públic tan exigent, s'havia empassat de cap a cap, sense dir ni piu, un film de

lladres i serenos i havia suportat heroicament el bombardeig dels Dardanel·ls d'Hollywood amb piules del 42.

D'aquest film, i sobretot del bombardeig, l'únic que nosaltres hi salvariem és un dels pocs que hi moren: el cap de policia. Ho fa molt bé.

Maricel-Park

El Park d'atraccions més important d'Europa
Golf - Muntanyes russes - Bug-Avions - Automòbils elèctrics, etc.

El millor mirador de la mar, la ciutat i la muntanya
Aviat inauguració de noves i originals atraccions

Entrada al Park: 50 cts.

Anada i tornada amb el funicular i entrada al Park: UNA pta.

Obert cada dia tarda i nit

"La ciutat sense llei", que varem veure al Capítol la setmana passada, és, com si diguéssim, un film de gangsters abans del bateig, s'entén, abans que fossin batejats amb el nom de gangsters. És un film del temps de For a Califòrnia, quan San Francisco era una ciutat de bandolers dominats per un que n'era més que cap. Però com que hi havia algunes persones decentes — i valentes — i els bons sempre han de guanyar, fan un cos de vigilància que en comptes d'obrir les portes penjaven els bandolers, i així es poden acabar aquests i, és clar, el film.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit
grans partits a quinielas
pels asos de la pala.

Es un film molt interessant i molt ben fet; la gent no hi corre, com els dels gangsters actuals, sinó que el que corre és el film. Miriam Hopkins, aquesta gran actriu que va del drama a la comèdia, és l'heroïna. El protagonista el fa lo Miquel Capdevila disfressat d'Edward G. Robinson.

Quan una dona estima" és un film de la crisi nord-americana barrejat amb el problema social. Els bons burgesos i els mals burgesos i la noia que primer és dolenta i després s'enamora d'un obrer i tot va bé. Interessant sense arribar a matar. Hi ha May Robson, que és una bona actriu de caràcter.

I UN BE!

Don Niceto ha publicat un llibre titulat: "¿Quiere usted quedar bien con todo el mundo en cuatro años de presidente de la República?"

Aquest any l'ou la va ballar mare.

El senyor Sunyol i Ciutadania ha estat indicat per a ambaixador d'Espanya a Rússia.

O per representant de Rússia a Espanya.

Els quaranta vestits de guàrdia civil eren per al Saló de la Moda d'"El Dia Gráfico".

Qui guanyarà la Volta a Catalunya, no se sap, però que el paper de barba és el millor, sí!

El senyor Cambó i la Patum de Berga no tenen res a veure.

Tindrem ambaixador a Rússia amb la mateixa naturalitat que el tenim al Passeig de Gràcia.

(Volem dir el Baixador. Perdón.)

La vaga de gel ha tingut un ambient de fredor.

L'Ajuntament de Selsona ens ha convidat a café, copa i puro. Pagnen ells.

El Poble Espanyol de Montjuïc fa Festa Major. I l'altre, què?

L'altre fa vaga major.

MARICEL
—Es un gòtic estrany.
—Sí: estrambòtic.

MOLT BEE!

La funció d'homenatge a Maria Vila i Pius Daví va batre tots els rècords d'entrada al Teatre Espanyol.

Va ésser un homenatge d'unes quatre mil cinc-cents pessetes; ja els ho direm!

En el miting final també es varen batre tots els rècords. Sobretot el de la salvació del Teatre Català.

Ventura Gassol va assegurar que no el deixaria morir.

La senyora Vila va dir que li posaria un pis.

El senyor Daví, que li dedicarà tots els anys que li queden de vida (a ell, no al Teatre Català).

El "coloso" (don Enric) va desitjar-los molts anys de vida (al Teatre Català, no al senyor Daví).

La senyora Morera va jurar que li ofereixen contractes per fer castells, però ella, que no, que no i que no! (no s'ho va creure ni en Duran).

El senyor Santpere va assegurar formalment que el sempre ha fet teatre català. (Rumors.)

Els senyors Vilches i Valeriano Leon no es varen atrevir a tant. Amb una mica de barra haurien tingut un èxit.

La senyora Zuffoli va sumar-se a la vetllada recitant "Fiesta Nacional", de Machado.

Queibros, pares, quites, gracia y sandunga, sangre y arena...

Fou una bella nota catalanesca en la vetllada.

Les flors que emplenaven l'escenari de l'Espanyol foren portades

l'endemà a la tomba de Francesc Macià.

Durant aquest acte, els presents, commoguts, recordaren la "tablilla" i el cartell que posaren a la porta del teatre on actuava en aquella època la companyia Vila-Daví, el dia de l'enterrament de Macià.

Tots els cartells dels teatres de Barcelona deien, pod més o menys: "Avui no hi ha funció en senyal de dol per la mort de l'Honorable President de la Generalitat de Catalunya, Francesc Macià."

El de l'ApoHó, detall d'originalitat, deia: "Avui no hi ha funció per ordre governativa."

L'àpat celebrat a "La Cala" fou un altre èxit.

En representació de la premsa catalana hi assistiren—amablement invitats pel comitè organitzador—els crítics de "La Vanguardia" i "El Ciero".

Per tal de tancar amb fermall d'or aquest homenatge, l'empresa de l'Espanyol va retirar del cartell "La Cançó de la Fila del Marxant", de Josep Maria de Sagarra, reposant en escena la glòria del Teatre Català de tots els temps, la centenària "Marieta Cistellera" del Salvador (i tant!) Bonavia.

Com que els barcelonins som de tan bon tarannà, el mestre tites Moreno Torroba ha pogut estrenar al Victòria "La boda del señor Bringas".

Sort que l'obra, per si sola, ja es recomana.

Esdeveniment amateur al Barceloneta: "Midas, rei de Frigia", de

Cinema amateur

El Cinquè Concurs Català... de films estrangers

Divendres de la setmana passada va tenir lloc, clandestinament, una sessió pública de cinema amateur, al cinema Savoy. El públic que esgotà les dues localitats del local, les de seient i les de peu dret, estava compost totalment d'elements esquiadors del Centre Excursionista de Catalunya, entitat que organitzà la sessió. Casualment hi assistiren alguns aficionats i crítics de cinema, la majoria d'aquests darrers obligats per llur deure professional, van veure la sessió a peu dret, per tal de conservar l'insomni.

La sessió, que va començar amb insospitada puntualitat, es va descabellar seguint un programa fixat prèviament i lliurat als espectadors prèviament també.

"Excursió a l'Aneto" fou el primer film projectat. Segons el programa, on sota de cada títol hi ha una lleugera llegenda commemorativa al film, la corresponent a aquest diu: "El cinema i l'excursionisme, de costat." Exacte. Són com dues paral·leles que sempre van de costat, però mai no s'arriben a

trobar. L'autor és el senyor Miquel Font, la cosa més notable del qual fou quan decidí posar fi a la pel·lícula. Ho féu en uns instants que el públic pensava fer el mateix.

Salvador Mestre, que aspira al títol de Mack Sennett del cinema amateur català, aquest any ha tornat a fer un film que té les característiques de tots els altres. Això vol dir que el començament és com sempre ben cuidat, i que s'arriba al final per la imperiosa necessitat que tota obra que no és eterna obligi.

L'anècdota d'aquest film conté "gags" de bona llei. Llàstima que l'abundància dels que estan al seu marge sigui tan gran que resulti d'apreciar els bons.

L'autor, influenciat per autors de films còmics americans de quan el cinema no era més que mut, a partir de la segona meitat del film ho resol tot amb curses a peu que no van enlloc. Únicament moviment i moviment. Perquè el cineasta que s'ha empassat la pel·lícula ha llegit que cinema és moviment, i ha pensat que per això no quedariem.

"Moods of nature", tal com diu el títol, aquest film presentat al Cinquè Concurs Català de Cinema Amateur, es anglès. Entre altres motius, pels rètols. Altrament, és ben catalanesca. Paisatges, rius, arbres, nivells i altres elements naturals que sentim no recordar, que han proveït amb assiduitat incontrolada mantes produccions amateurs nostrades, hi prenen part. Seguint aquesta escola, els anglesos han fet ara un film que és diferència únicament per les boires.

"El carrer", l'autor és Manuel Amat. La llegenda del programa era un anunci que no tenia greu. Deia així: "Vegeu aquesta mostra de l'Amat." "El carrer" és un documental que no es refereix a cap carrer conegut. Es tracta d'una via que comença entre uns cases rústiques i acaba a la Plaça de Catalunya. Tot això lligat com s'ha pagut. El millor del film són un parell de "gags" posats intencionadament al film.

Després d'un descans que fou aprofitat pels cineastes per a criticar-se mútuament, la sessió fou represa sense incidents notables.

"Happy Day", film anglès premiat en aquest concurs, és una pel·lícula familiar. Té únicament el mèrit d'estar realitzada amb molta cura, detall que mai els nostres cineastes no han tingut en compte ni en els films familiars ni en els altres.

"Costums típics" és una nova bobina d'Agustí Fabra, que recull el que el títol explica. Com també és costum, el film és avorrit. Únicament per les boires.

Pedro Pérez Muñoz i Pedro Fernández Seca, han obert el Poliorama d'un cop de "Plasmatoria". L'il·lustre membre de l'Acadèmia de la Lengua va dir un dia als seus fills si volien que el seu pare fos famós o bé ric; els fills varen dir ric, i ja ho es. I l'Acadèmia l'ha fet — diuen — immortal. Però la immortalitat en vida té un defecte i és que de vegades els vells molt vells es tornen imbecils i això és el que li ha passat al senyor Muñoz Seca. S'ha pensat, perquè la gent — i a dir la gent no volem dir més que la gent — reia, tenia gràcia. I és que la gent sol riure precisament dels desgraciats. El sentiment que aquests inspiren a les persones sensibles és la llàstima, i és això que fa el senyor Muñoz Seca en la seva darrera obra.

I pensar que l'assumpte, ben tractat, hauria pogut ésser una farsa molt intel·ligent. Però els seus autors l'han tractada, no diem a "patad-s", però sí a cosses.

En resum: una gran vetllada per al cinema... professional o amateur.

En canvi, l'obra del professional Rubió i Tudurí sembla d'un aficionat.

Els decorats, de tan tronats, no sabem si semblaven d'amateur o de professional.

En resum: una gran vetllada per al cinema... professional o amateur.

ment queda el consol que els nostres nets podran trobar algun valor — cinematogràfic, mai — en les escenes folk-lòriques recopilades.

Finalment, "In an alpin brizard", no és un film anglès, encara que el títol ho faci sospitar, però tampoc no és català. És... japonès. Aquest film, el millor del concurs, ha entusiasmat els elements del Centre. És clar, entre la neu, els esquiadors, els paisatges i la fotografia, la Secció de Cinema es va sentir interpretada d'una manera tan directa, que encara que fos japonesa, no es va mai avergonyir de concedir tots els honors a un film com aquest. A nosaltres no ens ha convençut. Ens limitarem, però, a assenyalar que d'aquesta forma comença un "dumping" del qual els catalans serem víctimes igual que ara ja ho són els xinesos, encara que ells no ho siguin pel "dumping" ni pel cinema. Però, no deixa d'ésser un precedent. Nosaltres ja hem completat la nostra obligació. La sinceritat ens hi ha obligat.

EL BE...
LASQUES
GALERIA DE GALERIES:
CAN RENART

A can Renart encara s'hi respira l'atmosfera dels tramvies de cavalls i els xocolates amb melindros. Les parets, els aparadors i les vitrines són rànies i ostenten aquella patina de les glòries seculars i de les oliveres que veïnen les carreteres de tràfic ininterromput.

Si no us ve d'una hora o bé el visitant és persona de tradició familiar avuada a la busca del bolet o del cargol de marge, hi ha unes certes possibilitats de descobrir una sala d'exposicions als fons d'aquesta botiga.

En aquesta sala, de vegades hi cau un expositor de coll de dama, però, habitualment, aplega el concurs de gent poc ambiciosa, que fa pintura de menjador i aquarelha de saleta amb piano. Si no fos que EL BE NEGRE té per norma essencial no incórrer en sàdiques indecadeses, diríem que moltes vegades aquests expositors són uns tífes i uns pobres diables. Es creuen que perquè coneixen certs cursos estereotipats de pintor gat vell i posseeixen el secret de la fraseologia "taurina" (definió del sol i l'ombra), ja tenen dret a enviar unes precioses invitacions als amics on sol llegir-se invariablement el "menú" següent:

1. Natura morta.
2. Natura morta.
3. Natura morta.
4. Estudi.
5. Estudi.
6. Estudi.
7. Natura morta.
8. Estudi de natura morta.
9. Natura morta en estudi.

Els crítics d'art pateixen molt davant d'aquests expositors, i com

LA MULAFERA
—Ens ha sortit guita!

—La vaga de les fàbriques de gel només va durar 24 hores.
—Em deixa glaçat!

Lector:

Amb motiu de la vaga de "La Papelera", al Prat sortim en un dia que no és el nostre.

Amb motiu de l'anunci de vaga de les Arts Gràfiques, sortim amb un paper que no és el nostre.

Amb aquests motius tenim el gust de saludar als nostres lectors. Gràcies; el gust és nostre.

PHILIPS
COMPTAT
i
LLARGS
TERMINIS
RADIO UNIVERSITAT
Rda UNIVERSITAT. 1

LA REGLA SUSPESA

TORNARA RAPIDAMENT I SENSE PERILL AMB

Perles FEMI

Únic producte d'acció segura per al fi que ha estat creat
REBUTGEU IMITACIONS QUE APROFITEN LA FAMA
D'AQUEST CELEBRE PRODUCTE-VENDA A FARCIES.

que no tenen ganes de comprometre's els escriuen sempre una crítica que fa així:

"En conjunt, l'artista incorpora al camp pictòric el dualisme del seu inconfusible abstencionisme esporàdic. Sistemàtic a estones, fa pensar, però, que si persevera abastarà els horitzons de l'academisme cim, eliminant descomposicions que ara li entrebanquen l'exuberant qualitat de la pasta amb què rubrica la seva considerable afirmació de passivitat tangible."

El pobre expositor no ho acaba d'entendre, però, quan a la Sala Renart li diuen que "ahir va venir un senyor a demanar preus", comença a trobar que la crítica és una gran cosa i que juga un paper pedagògic considerable dins el camp capitalista.

A la Sala Renart, com ja saben els nostres lectors, hi ha una esquella penjada darrera la vidriera d'entrada que serveix per anunciar la visita d'algun possible comprador i que, a més, dona temps al mosso de la casa a encendre els llums de la sala d'exposicions. Els artistes expositors tenen una profunda devoció per aquesta esquella i ja sabem més d'un cas de neurastènia aguda produïda per manca d'activitat sonora d'aquest baròmetre registrador de propietats atmosfèriques pictòriques. Hi havia un pobre pintor que el metge va ordenar-li d'anar a reposar uns dies al Montseny, que, cada vegada que sentia l'esquella d'algun comprador, se'n va anar a la sala de pastura, es girava cap a la seva muller i afirmava amb uns ulls de pobre il·luminat:

—Em sembla que sento un comprador.

La Sala Renart, però, té el seu encís i no serem pas nosaltres els qui tractem de sabotejar-la, per dir-ho en lèxic vaguista. És l'encís de la seva claustral familiaritat. La llum, les dimensions i fins i tot la seva manera de jugar els problemes de *machine*, li adjudiquen un segell d'intimitat amarat de savies delicadeses. No és estrany, doncs, el cas d'aquell expositor de can Renart que en rebre la visita d'uns amics els digués amb debut atabalament propi dels bons aquellants:

—Esperareu-vos, que em dirà el dona i menjareu què-les galetes i prouareu un licor fet a casa.

Sala Parés
Darrera exposició de
PINTURA I ESCULTURA
D'AQUESTA TEMPORADA

La documentació del Sr. Capdevila (Miquel)

A "L'Instant" del dia 27 de maig, Miquel Capdevila s'ocupava de projectar Museu del Penedès, que hom intenta crear a Vilafranca. Amb aquest motiu, l'il·lustre periodista treia a relleu la seva formidable erudició històrica i artística respecte l'anomenat Palau dels reis de Catalunya i Aragó que—segons ell—ha d'estar al projectat Museu. No cal dir que il·lustrava l'article una magnífica fotografia, a tres columnes, de l'edifici.

Tot això estaria molt bé... si no fos que el Museu del Penedès no ha d'anar a aquesta casa, sinó al Palau antic, edifici medieval situat a la cantonada del carrer de Sant Bernat amb la Plaça de Jaume I, i que els vilafraquinencs coneixen per cal Noi Noi. Però pel que es veu, el senyor Capdevila (Miquel), que és capaç d'explicar fil per randa la topografia de la capital del planeta Març, ignora en absolut l'existència d'aquest palau a quatre passes de Barcelona.

I ara recordem que el senyor Capdevila (Miquel), va estar comentant dia per dia, al mateix "Instant", la marxa de les operacions militars a Abissínia, i aleshores feia previsions i pronostics. No ens estranyaria que els lectors d'aquell diari, informats pel senyor Capdevila (Miquel), estessin en la creença que el Negus ha guanyat la guerra!

NOTICIES DE TOT EL MÓN

Xang-Hai. — Les forces del Govern central han atacat Pala, dreta del general Li-Xung-Yen. Sembla que el Govern de Nanquin diu que el general Li-Xung-Yen està tocat de Pala.

Toquio. — El Govern japonès ha acordat veure amb bons ulls la guerra sino-xinesa, i mantenir-se neutrals. Com fins ara.

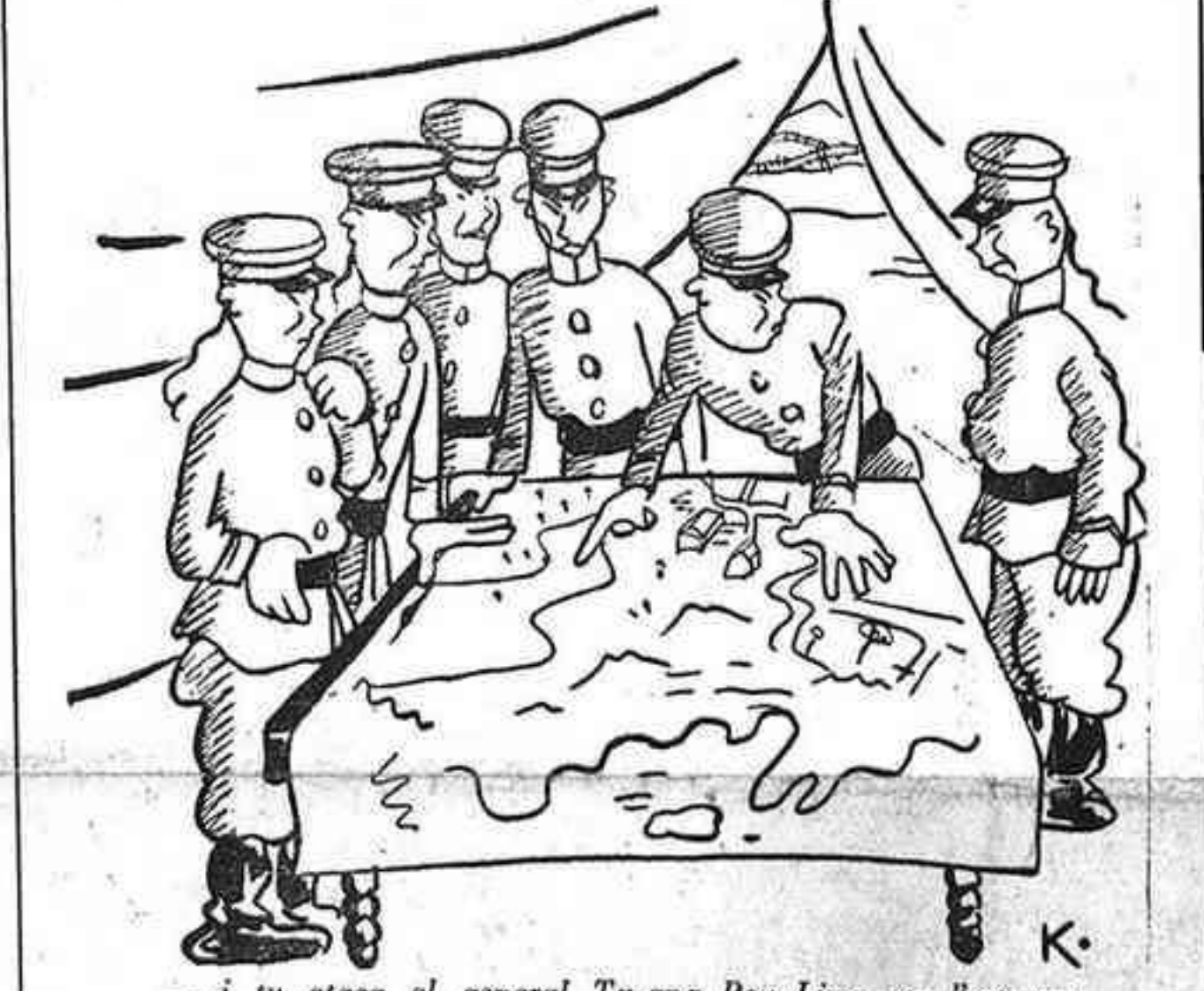
Nanquin. — Els soldats del Sud han evacuat Hunan preses de pànic. Estaven completament grocs.

Canton. — Gràcies a una hàbil estratagema, els revolucionaris s'han apoderat de Xulang.

Londres. — El Negus ha estat obsequiat amb un dinar. Corresponent a la gentilesa, ha dit, en el discurs, que encara no ha perdut l'esperança en la justícia. Si no fos irrespectuós, diríem que és un perfecte somia-truites.

Londres. — Si segueixen en peu les sancions, Itàlia es retirarà de la Societat de les Nacions. Serà una dolorosa pèrdua.

Jerusalem. — A Jericó els vaguesos han enderrocat un pont. Primer les muralles, després aquest pont... Els vaguesos, però, no ho han fet amb trompetes. Xang-Hai. — Sembla que els go-

—I tu ataca al general Txang Pey Ling per l'esquena. —Es que el general Txang Pey Ling sóc jo.

Els del Nord s'han deixat enredar com xinesos.

Hankou. — Hopei i Xahar no volen entrar en la guerra. Com que es tracta de dos regions, sembla que serà una mica difícil de convèncer-les. Si almenys haguessin estat dos generals...

Cleveland. — S'han celebrat les eleccions de candidat a la Presidència. Els diaris, però, deuen haver continuat omplint la primera plana amb detalls del darrer assassinat.

Moscou. — Ha estat aprovada la nova Constitució. Aquesta gent s'ha venut a l'or de Moscou.

—París. — Ja hi ha almenys seixanta francesos que treballen. Així dona gust!

vern de Nanquin i Canton, contenen sense entendre's. Hom ho atribueix al difícil de l'idioma.

Brussel·les. — Continuen les vagues amb gran intensitat. La vaga més important, però, és la del Govern, que fa dinou dies que dura.

Brussel·les. — Novament, i per tercera vegada, ha estat encarregat de formar Govern el senyor Van Zeeland. Es veu que aquest senyor compleix els encàrrecs d'una manera molt especial.

Ginebra. — Per fi han començat a treballar els components de la Conferència Internacional del Treball.

El senyor Rahola ha defensat les 40 hores. Aquest home ja no hauria d'ésser de la Lliga...

orelles esgarrriades

El dia 10, "La Publicitat" publicava un telegrama sobre les vagues de París, en el qual deia: Continuen les negociacions del ram de la metallúrgia; una de les primeres vagues en què es declararen en vaga, aquest matí ha reprès el treball. El que diem, la setmana passada: els vaguesos declarats en vaga, han de reprendre, és clar, el treball.

COSES D' "ESPAGNE"
De "La Rambla" de dilluns de la setmana passada: "...aquella "Espagne" pintoresca que, malgrat tot, s'empenyen a veure a través de la literatura de Marimée i de tots els senyors matineés que han escrit coses d'"Espagne"..."
Ja ho deia la Lliga: el bon Marimée s'ha de llevar de matinée.

GEOGRAFIA MODERNA
De "La Noche" del dia 5 (rebut amb gran retard): "Ejecución de un asesino en el Canadá. — Melbourne, 3. — Ha sido ejecutado..." etc.
I als redactors de "La Noche" encara no els ha passat res?

ES COMPREN.
"La Publicitat" de dissabte publicava una nota d'assentaments, efectuats a la província de Jaén, amb el següent títol: "Els assentaments d'ahir. Així ho deu dir dels propietaris; els acompanyo, en l'assentament!"

FACILITAT DE PARAULA
De "La Vanguardia" del 13: "El señor Landon declaró a los periodistas: Conduciré a mi partido a la victoria y aplantaremos a nuestros adversarios..."
I els periodistes, que van dir? ON S'EL DEVA FICAR?
De "La Publicitat" de dissabte passat:

FERIT DE PRONOSTIC
També de "La Publicitat" de dissabte: "Jerusalem, 12. — L'agència Reuters comunica que el sots-cap de Policia, senyor Siegrist, ha resultat ferit aquest matí d'una bala al pis. Així es cura canviant de casa.

LES BONES MANERES
En les notes comarcals de "La Publicitat" de la setmana passada s'hi llegia la informació següent: "Un immigrant assassina els seus pares i cunyats i després se suïcida. — Lleida, 8. — Comuniquen de Balaguer que ahir, sobre dos quarts de dues de la tarda, en l'auto de servei públic de Tàrraga, arribà procedent de Barcelona, Josep Ortiz Cases, de 36 anys, el qual, després d'estar breus moments en una fonda, on deixà la manera, es dirigí a la casa dels seus pares, coneguda per Cal Bisachis. Es clar, si deixà la manera, que després no li va venir d'un pam, posat a liquidar la família.

ELS ULTIMS RECURSOS
"La Humanitat", en la seva informació de comarques, portava la següent notícia: "Per estat de salut, s'ha fet una transfusió de poders, i passà a ocupar l'alcaldia el gran batallador i perseguit per la xurma reaccionària, el nostre amic Salvador Mercadé i Batet. Si la transfusió hi va ésser a temps, menys mal!"

LA TERÇA EN VENTA
La demagògia de l'Esquerra ens havia arribat a fer creure que la terra és de qui la treballa. Un entrefilet d'"Última Hora" del dia 29 de maig ha tingut cura de desenganyar-nos: "LA TERRA" ES VENDRA AL PUBLIC. Qui en dóna més?

LES GRANS EMPRESES
L'empresa Olympia Ring ens reservà la passada vetllada, una agradable sorpresa. Després de parlar cordialment amb el senyor Taxonera, aquest ens digué que degut a l'augment del café, es veia obligat a augmentar el preu de les invitacions de premsa, per a les quals a partir d'aquell moment s'havia de pagar el 25 per 100, del seu valor a la taquilla. Sabem però, que s'han fet algunes excepcions; però ja se sap, no tots són iguals en aquest món. Desitgem a l'esmentada empresa les màximes recaudacions per mitjà d'aquest nou i original procediment.

ARQUES SOLER
d'un sol BLOC MASSIS
AMB BLINDATJE (patentat)
Imperforables amb el SOPLET
FABRICA: DESPATX: ALDANA, 3 Barcelona. Tel. 31853
SALA D'EXPOSICIO: ALDANA, 5 (Teatre Circ Olympia)

CORREU... HI TOT!

D. Darling. — Agraïts una vegada més.
M. Miras. — Gràcies pels elogis. El dibuix, en efecte, ha perdut tota actualitat.
Six-Plau. — S'ha de traduir a un idioma entenedor.
Maresme. — Si és de la ceiba, i és de Mataró...
Quim. — A base de rescalfats no farem res.
Snob. — Va bé, noi, va bé!
Levy. — Hauríem de regatejar massa!
Kartofel. — Us contestarem amb un conte alemany més curt: Una veu... trus.

LA VOLTA CICLISTA A CATALUNYA "El vencedor de l'etapa d'Avui".

Erem al ball i havíem de ballar. Els ballets russos, que per aclarir millor que són russos, són de Montecarlo, i per si algú encara en dubtats han actuat a Barcelona, ciutat russa de primer ordre, han tingut un gran èxit.

Les primeríssimes figures de la companyia, la Broinslova, la Tchecova, la Boronova, la Bonanova, en Masini, en Gayarre, en Petroff, en Macaroff, el directof Basilof i l'empressari en Mestresoff, tingueren també un gran èxit.

Dels ballets de la temporada, el que més ens ha agradat ha estat "Thamar", Ai Thamar i topar! Aquella princeseta que amb un tros de cortina vermella (aquests russos ho aprofiten tot per a fer propaganda soviètica) feia senyes a tots els que passaven pel carrer Sant Pau i és clar, que havien de fer els pobres caminants, "el hombre es débil", i pujaven, així sí, completament disfressats per a evitar conflictes amb la família. Aleshores la princeseta els balla la dansa que mata i quan l'home i pobre! començava a fer-se il·lusions... una porta que s'obre i... un cadàver més, que importa al mundo.

La princeseta torna a ague's com aquell que no ha fet res, o tot el més haver llegit els sistemes de l'Escalasans, i mentre cau la cortina, torna a fer voleiar el moedor vermell amb aquella alegria... Els altre sballets "Scheherazade", "L'espectre de la rosa", "El bell Danubi blau", "Petručka", "L'ocell de foc", "Les sílfides", etc., continuen essent tan ballets, tan bonics, tan russos i tan Sebastià Gasch com sempre.

"Audicions Intimes" donà el passat divendres, el darrer concert d'aquest curs, el qual va ésser confiat al notable pianista espanyol Josep Cubiles. Aquest, possessor d'un meravellós tècnica i un gran temperament expressiu, tingué un gran èxit. Ho celebrem, perquè contents nosaltres, contents Josep Cubiles i "Audicions Intimes".

El passat dimecres tingué lloc al Casal del Metge, la primera de les dues sessions que, amb el títol d'"Exquisit de la cançó" ha de donar en aquell estatge l'eminent soprano Concepció Badia d'Agustí. En aquesta ocasió hi prengué part també una altra excel·lent cantant: Conxa Mc. Crory. Aqueixa audició fou una veritable manifestació d'art, de l'art que no belluga, s'entén, però que escolta amb la satisfacció sols comparable a la que hom sent quan es treu el primer premi de la rifa i no s'han fet més apuntacions de les que corresponen.

Les dues Conxites (visca la cançó!) tingueren una tarda formidable. Palesaren un bon gust i una seguretat dignes dels més elogiosos comentaris. Cal remarcar tres obres: "Sota la finestra", i "Cançó de bressol", de Schumann, les quals dubtem tornar-les a escoltar tan meravellósament interpretades, i "Vida amorosa d'una dona", també de Schumann, cantada per Concepció Badia d'Agustí, i que serví per a demostrar les grans condicions d'artista i de cantant de la nostra soprano.

LES GRANS EMPRESES
L'empresa Olympia Ring ens reservà la passada vetllada, una agradable sorpresa. Després de parlar cordialment amb el senyor Taxonera, aquest ens digué que degut a l'augment del café, es veia obligat a augmentar el preu de les invitacions de premsa, per a les quals a partir d'aquell moment s'havia de pagar el 25 per 100, del seu valor a la taquilla. Sabem però, que s'han fet algunes excepcions; però ja se sap, no tots són iguals en aquest món. Desitgem a l'esmentada empresa les màximes recaudacions per mitjà d'aquest nou i original procediment.

El feixisme i el contraban

Per Espanya, ésser feixista i declarar-ho és fer oposicions a una pallissa.

Fa poc temps, a la Corunya, uns individus, assenyalant un senyor, van començar a cridar: —A ése! ¡A ése! ¡Que es fascista!

I ja teniu aquell home corrent perseguit per un grup que anava augmentant alarmadorament. De cop i volta, entra en un estanc i es refugia allí. La gent volta la botiga, vénen uns guàrdies i les coses s'aclaren.

El resultat fou que el qui era titllat feixista era un vulgar inspector de l'Arrendatària de Tabacs, que feia poc havia pres a la parella de xicots una partida de tabac de contraban.

La venjança dels xicots era completa. Si ells l'apallissaven, se la podien carregar. En canvi, hi havia el... sistema de que fos el pobre qui li donés la pallissa...

Entreviu - llampec amb Josep M. de Sagarra

—Un aperitiu, amic Sagarra?
—No em parlem d'aperitius, que penso amb "Mirador" i se'm posen els cabells de punta. I perdouneu la imatge, car ja sabeu que jo sóc un enamorat de la calbesa.

—No penseu, doncs, prosseguir amb aquella secció?
—Naturalment. Però primer és el Dant que en Just Cabot.
—D'engué que traduïu "La Divina Comèdia", no sabeu on sou.
—No ho he de saber! Sóc a l'Infern, entrant a mà dreta, cant novè, segon, segona.

—Perdoneu.
—El que em passa, és que darrera d'aquesta comèdia no faig mai teatre.
—Quines paradoxes! I de poesia, com anem?
—Preparo un altre llibre.
—Poesia moderna?
—Poesia anàrquica. Influències del temps...
—Si seguíssiu les influències del temps, no preparariu un altre llibre, sinó una vaga.

—No em parlem de vagues. Les vagues acabaran amb el món. Aviat un café valdrà més que un llibre d'en Maurois. Amb la diferència que el Maurois és bo sempre.
—Ni més ni menys, amic Sagarra.
I el deixem a les oficines del purgatori i ens n'anem al cel.

Vostès ho haurien dit mai que el Barça fes set gols a l'Ossana? No ho haurien dit mai? Doncs és que vostès no havien vist el senyor Oyaga en funcions de porter. El senyor Oyaga, pobret, es va fer un tip de patir, i no n'hi havia per menys. Quan un hom ha nascut per corredor d'anuncis i es dedica a fer de porter de futbol i, a més, té un cor tendre, el menys que li pot passar és que s'hagi de passar tota la tarda plorant a llàgrima viva. Així si no es decideix a fer-se l'harakiri, cosa aquesta gens descabellada si tenim en compte que el porter (?) en qüestió es diu Oyaga, i té pinta de descarregador japonès.

L'Ossana, amb un porter que no fos l'Oyaga, uns defensors que no fossin dolents i uns mitjos que només hi fossin, i una davantera que constés de cinc jugadors, potser hauria arribat a la final. I heus aquí explicat el perquè ha estat el Barça el que anirà a València a rebre amb el Madrid. El partit de diumenge fou un fabricant d'eufòria a cabassos. Tres minuts: el primer gol. Sis minuts: el segon gol. Nou minuts: el tercer gol. No ens negarem que els barcelonins jugaren ordenadament. Després, aquells que anaven disfressats de comunistes s'atreverien a fer-ne un ells. Però allò de l'alegria, de la casa i dels pobres es veu que deu ésser cert. Encara no havien tingut temps de repartir-se tots els petons de consuetud, que l'Escola els llança una galleda d'aigua freda en forma de canonada, i el 4 aparegué al marcador.

Malgrat tot això, i malgrat l'eufòria, el públic, que mai en té prou, es dedicava a demanar-ne més. I devia ésser per això que els nois del Barça es decidiren a fer-ho malament als començos de la segona part, i després aconseguir el resultat de 7 a 1, que n'hi ha prou per fer estar contents a tots aquells socis que es dediquen a dir ximpleries després, penjats en el tramvia de tornada.

I res més, si exceptuem que a en Vergera el trobarem... Es a dir, no el trobarem de cap manera, però més que el buscàvem.

La vaga de les Arts gràfiques

(Ve de la 1.ª pàg.)
nim a la cantonada; per veure si la podem despistar, ens amaguem a la quarta pàgina. Si ve, li plantarem cara? Agafarem la vaga dels Comitès? Valor! De pressa! Encara podem acabar aquest número! Beee! Beee! Ja ens falta poc. Amb una mica que parlamentem... Tenim unes bases per oferir-li, que no hi ha res millor. L'amansirem amb el so del laude. Beee!! Apa, nois, que ja us falta poc! Beee!! Aquest número causarà sensació; els obrers estan amb nosaltres; no es deixaran enr

(Aquest blanc no és censura. Es que se'n ha declarat!!)

RESTAURANT GLACIER
Avui i cada dia
SOPA COSTES DE GARRAF I POLLASTRO ALLO SPIEDO
Rambla del Mig, 19
Plaça Macià, 3
Telèfon 22503

—Vols dir que no són falsos?
—No; son de la perilla.